

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oră 6 cr.
a treia-oră 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Măcelarilor nr. 21.

Se prenumără și la poste și la librării.

În România:

la dnul Carol Schulder în București, strada
Labirint nr. 4.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se inapoiază

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Politica săsească.

Sub titlul de mai sus primim dela un amic bistrian articolul pe care-l dăm mai la vale. Credem, că alăturarea articolului „Noi și Sașii” publicat în „Tribuna” dela 16/28 Februarie, articol scris de un alt amic d'afară, ceea-ce am omis să spunem alături, și articolul de azi va servi spre a câștiga cât mai multe elemente pentru lamurirea politicii săsești.

Eată articolul:

Am arătat mai adese-ori, că conturile politice săsești devin în ultimele vremuri tot mai nelămurite, mai nepricepute. Chiar și organizația politică a Sașilor în 1890 a fost deja un fel de dare înapoi și capitulațiune dinaintea „ideii de stat”, cu atât mai mult ni-se pare „desfășurarea” programului național săsesc, stabilit la conferența lor națională dela 1890 ca începutul cără s'însușește, adică ca faliment politic al Sașilor.

Programul acesta numai într'atâta a lăsat se și arete viniciei, intrucât lăsașe liber fiecărui deputat, respective comitet cercual a-și alege spre intrare una din acele partide politice, care stau pe baza pactului dela 1867. Prin această dispoziție s'a putut prevedea, că pe deo parte rămânerea unor adevărați „mameluci de inventar” în patul cald al partidului liberal a fost sancționată, ear' pe de alta era intenția a îndigeta celorlalți deputați local, unde se se așeze pe viitor. Acțiunile politice ulterioare au dovedit această aserțiune. Sașii, cu toată gravitatea și adevărată profunditate germană, s'au apucat atunci a continua dela anul 1890, în vremea „ideii de stat”, serviciul de păzitori ai graniței, care strămoșii lor de acum 700 ani îl începuseră a face aci. Căci numai ca „păzitori ai graniței” privilegiați Sașii au putut să intre în rîndurile liberalismului jidano-maghiar și a se inhăma la carul politicii religioase a ministerului W e k e r l e. Pasul acesta aruncă asupra prudenței politice a Sașilor o lumină foarte nedumescă, ear' conducătorii lor fără îndoială nu pot să nu vadă urmările fatale ce trage după sine acest pas.

Presa săsească își ridicase glasul, dar' mai în urmă strigătele de alarmă încetară, pe semne în urma vre-unei făgădueli făcute după culise sau chiar a vre-unui „pact”. Dispozițiunea spiritelor în cercurile săsești, cel puțin în cele oficiale și oficioase, devenia vîzînd cu ochii tot mai liberală; pe când în straturile

intinse ale poporului și într'o mare parte a inteligenței nesiguranța și nemulțumirea creșteau. Adese-ori am auzit spunându-ni-se, că există o presimțire că s'ar fi întemplat ceva ce numai puțin inițiatii știu și că în totdeauna acestia vin cu „fapte implinite”. Asta dovedește că de puțin populară este organizația politică a Sașilor.

În cercurile „tinerilor” din Brașov începuse însă a se valora un curent mai sănătos, mai sdravên, care cerea în mod imperativ abandonarea politicii oportuniste și reînnoirea la politica deschis națională. La început nu s'a ținut multă seamă de ecest curent, dar' după-ce se lăția mereu și începă a se desfășura o agitație eficientă, și cei dela direcția centrală din Sibiu începeau a se teme de prestigiul lor. Deschise așadar' și organul comitetului central „Siebenbürgisch-Deutsches-Tagblatt” lupta contra rezoluției „Kronstädter Zeitung” și încă cu o vehemență, din care reșea fără îndoială, că conducătorii privilegiați priveșc mișcările „verzilor” mult mai serios, decât își dau aerul în articolul „Boala în Brașov”, publicat în „Siebenbürg.-Deutsches-Tagblatt”.

Articolul acesta apără cam în vremea, când „tinerii” în adunarea alegătorilor din Sibiu au fost bătuți; în zilele acelea s'a invederat înaintea lumii spărtura în poporul săsesc. Deși încât privește ținta finală, Sașii sînt uniți, totuși precum se vede, merg pe căi diferite.

În Sibiu aceste contraste au eșit mai puțin la iveală, deoarece aici autoritatea conducătorului politic al Sașilor, Dr. Carol Wolff face aproape imposibilă dezvoltarea opiniunilor diferite de ale lui, dovadă că viața publică printre Sașii de aici e slabă, foarte slabă. Cu atât mai mare vehemență s'au încăierat la Brașov opiniunile „verzilor” cu acele ale „betrânilor”. Din decurgerea șomotoasă a adunării s'a putut vedea, că acolo contrastele au rădăcini mult mai adânci și că autoritatea conducătorilor lor din Brașov e cu mult mai mică decât aci.

Tot ceea-ce în ultimele zile autoritățile Sașilor au adus într'u spriginul rămănerii lor în partidul guvernamental, nu poate să facă efect impunător tinerimii inteligente, gânditoare în mod firesc. Căci ceea-ce „betrâni” aduseseră ca dovezi în această privință, are aspect așa de „verde”, „tinăr”, încât și cel mai verde, cel mai tinăr din-

tre Sași, trebuie să ridă de cuminenția politică a betrânilor.

Am putut să împletim o cunună frumoasă din floricelele acestei cuminenții politice, dar' ne vom mărgini a culege numai cele mai mirositoare. Și începem earăși cu vestita *Grenzwaiche* a dlui Dr. Wolff.

Difficile est satyram non scribere.

Același om, care timp mai mult de un deceniu combătea până la pânzele albe, cu vehemența unui Teuton antic, sistemul guvernamental al actualului stat, același om, obosit și desilusionat de neisbânda luptei, în momentul când vrea să capituleze descoperă că adică Sașii în fond au menirea de a fi păzitori ai statului ungar, vrea să zică într'u ocolirea acelui sistem guvernamental, care este îndreptat într'u nimicirea tuturor nemaghiarilor și astfel și a Sașilor.

Înțelegă cine vrea o astfel de cuminenție politică, noi nu o pricepem. Dar', în fine, cine sînt dușmanii în contra cărora Sașii ar fi meniți a apăra statul ungar? Cumanii și Pecenegii au dispărut de pe fața pământului. Oare sînt Daco-Românii? Dar' nici acestia nu pot fi căci de ei se tem tocmai păzitorii graniței. Poate-că în sfîrșit aceia care amenință dualismul, adică Maghiarii. În cazul acesta însă expresiunea *Grenzwaichter* este cel puțin greșită. Să spunem așadar' drept, că expresiunea aceasta nu e decât o vorbă tare, dar' ieftină, pentru a liniști sufletele și spiritele politice naive, pe cei strînși la minte. Poate-că dl Wolff nici nu o ia așa serios și sincer cu vorba aceasta. Căci mai înțaiu ar fi o nebulie din partea Sașilor a se face ocrotitori ai Maghiarilor și mai în urmă Sașii, precum o mărturisesc ei între ei adese-ori, nu sînt destoinici a ține piept la piept cu pretinsul dușman al statului ungar, cu „Daco-Românii”.

Să vedem o altă vorbă mare. Autorul articolului de fond din „S. D. Tagblatt” nr. 6431 cântă o melodie așa de copilăroasă, încât ori-cine pricepe măcar cât negru sub unghie în cele politice, trebuie să ridă cu poftă. După-ce același ziar în mai mulți numeri se pronunțase, că declarațiunile lui B á n f f y oferă destule motive la neîncredere, încercă — poate chiar același autor? — a înduoșa pe Bánffy prin „credința cinstită a Sașilor”, ba bate chiar și struna „nobleței de gândire” a acestora. Așa ceva poate isorvi numai dintr'o inimă înduoșată, plină de simțăminte, cu sentimente și sentimentalitate, însă așa nu se face politică peste tot, ear' în special față cu

Bánffy nu. Un astfel de om politic a devenit copil.

Unul din lucrurile nepricepute în politica săsească e și metoda, după care conducătorii Sașilor mereu strigă în oficiosul „S. D. Tagblatt”: Nu vă aruncați în luptă, căci noi sîntem săraci și slăbănogi, încât de sigur vom fi înfrânți! Minunat recept, scos de sigur din farmacia comitetului central, pentru reînvierea simțămîntului național. Păcat că oamenii politici ai Sașilor n'au recunoscut slăbiciunea aceasta încă din anul 1876. Ar fi cruțat și pentru ei și poporul lor multe lupte nerodnice, ar fi putut presăra toată țeara locuită de Sași cu drumuri de fer, ar fi putut de atunci încă întreg poporul săsesc îmbrăca în echipament economic, astfel, că în 1895, încins cu brău și îmbrăcat pe deplin în scut, ar fi cu atât mai mari șanse să se așeze la „paza graniței”.

Dar' se poate presupune, că Sașii simt menirea de a ocroti dualismul, și că prin urmare au să stee strajă în două fronturi: în contra inamicilor din lăuntru ai constituției și contra celor dela periferii, și că astfel se țină paza în centru și la graniță. Ceea-ce ar fi, luând în considerare chiar pe cei 13 deputați, o presupunere foarte îndrăzneată. Pe de o parte Sașii se simțesc foarte slabi, pe de alta foarte tari, slabi față cu sistemul maghiarizator, tari destul pentru a ocroti dualismul și granița. Rugăm pe concetățenii noștri sași să ne ierte tonul, cu care interpretăm enunțațiunile lor politice poate cu totul sincere, dar' creadă-ne, și noi o spunem sincer. Dacă conducătorii lor peste tot se ocupă de ceea-ce scrie „Tribuna” și ce spun Românii, poate-că totuși expunerile noastre vor îndemna pe unul sau altul dintre ei, de a medita, dacă cuvintele lor tari, aruncate așa ușor în vînt, au înțeles logic și politic.

Înțelegem intrucâtva, că Sașii nutresc oare-care neîncredere față cu noi; sîntem mulți la număr, avem rezervă în regatul fraților noștri de peste munți, sîntem un popor plin de viață și avînt și gata la jertfe pentru a ne valida simțămîntul național. Admitem că sporirea noastră numerică în multe comune săsești și agonisirea pământului în unele sate slabe săsești pricinuesc grije și teamă la ei, că am pute să-i covîrșim și să-i „mîncăm”, cum de obicei zic ei. Lucru posibil și lesne de priceput, mai ales acolo, unde poporul săsesc este mic la număr, scăzut economic și moralicește. Dar' în locuri, unde ei progresează eco-

nomicește, unde simțămîntul național însuflește inimile și spiritele, poporul săsesc își va păstra întotdeauna preponderanța sa culturală. Și mărturisim foarte deschis, că ținem mult ca poporul săsesc să-și mențină naționalitatea și cultura sa, căci recunoaștem, că am profitat și noi multe din vietuirea împreună cu ei.

Neîncrederea Sașilor față cu Români are și oare-care basă istorică. Adese-ori auzim vorbindu-se: „Nu vă putem crede, căci pe când noi Sașii atăta vreme singuri stăteam în luptă, pe locuri expuse, nu numai că nu v'atî mișcat de loc, ci atî și căutat a ne strica, unde puteați!” „Dar' cine erau acei Români care se purtau astfel față cu Sașii? Parte oameni fără ori-ce valoare, nulități complete, parte de aceia pe care poporul român 'i-a clasificat după valoarea și caracterul lor și 'i-a pus la locul convenit. Ei nu numără deci absolut printre reprezentanții poporului nostru. Și pe urmă încă ceva: pe atunci Români nu erau de loc organizați politicește; conștiința națională nu se manifesta cu atăta unitate de vederi și energie, precum de atunci încoace, ear' mai ales în cești din urmă zece ani. Dacă am începe a răsfoli și noi paginile istoriei, și noi am găsi epoci care ne-ar îndemna a ridica plîngerii de purtarea Sașilor față cu noi.

Să lăsăm însă la o parte trecutul și ca politicieni reali să ne punem pe baza faptelor în prezent.

Să ne întrebăm: care adică e scopul pe care îl urmăresc prin politica lor?

După declarațiunile deputaților Meltz și Zay Sașii ar dori ca pe baza situației lor deosebite în trecut să ocupe și pe viitor o situație deosebită, căci numai astfel se pot înțelega deducțiunile de drept istoric ale dlui Zay. Din ele reese lămurit, că Sașii se consideră și simțesc ca element susținător de stat de soi u deosebit și de aceea nici nu voesc să fie puși în aceeași categorie cu Români, Slovaci și Sîrbi. Dar' Sașii nu mai sînt ca mai înainte: *membrum sacrae coronae*; astăzi ei tot așa de bine știu ca și celelalte naționalități nemaghiare, că „idea de stat” a actualului sistem este numai și numai *maghiarizarea*. Și tocmai când ar trebui să conlucreze cu ceialaltii contra acestui sistem omoritor, ei nu numai că tac și spriginesc acest sistem, ci încă descoperă că sînt chemați a îndeplini și un alt serviciu: *Grenzwaiche*. Aceasta nu este de loc *prudens et circumspectus*; din contră, un popor mic și părăsit cum sînt Sașii ar trebui să vadă în naționali-

FOIȚA „TRIBUNEL”

Sonata Kreutzer.

Era inserat de-abinele. Birtul din strada Universității nr. 15 era aproape cu desăvîrșire gol. La una din cele 14 sau 16 mese — câte vor fi fost — arangiate pe două rînduri în localul lungăreț, mai în fund, trei tineri se trudiau să golească un clondir de vin, făcînd glume și hazuri. La o masă de lângă sobă un betrân cu aspect de „hidalgo-proletar”, tremurînd în buca la cartofii înmuiați în zamă de tocană, ce avea în față-i pe o farfurioară; mai lua în furculiță și câte o bucăciță de carne — cu multă sgarćenie împărțită de birtaș, și nu făcea cătuși de puțin economie la pîne.

La o masă de lângă ușe, doi bărbați și o femeie, cu toții de vîrstă mijlocie, povestiau încet, unul jucându-se cu recuizitele de mîncare, deja isprăvită, altul netezîndu-și păharul gol, pe când femeia sorbia cafea turcească dintr'o ceșculiță.

— Mi-ar plăce să cunosc și eu pe dl Pestișteanu, se adresa unul din ei (un bărbat înalt, voinic, cu barba și cu pîrul mare) către celalalt.

— A, nu-ți poți închipui ce om nobil e, răspunde celalalt, — care nu era altul decât însuși birtașul Hopp. E foarte învîțat, urmă el, cel mai învîțat băiat dintre toți mușterii mei, și e un băiat așa de pretrecere, — să-l vezi ce frumos cântă cîntece...

— Nu poți tu să-l poștești odată, să petrecem împreună? Dar' oare nu s'o jena de noi? Întrerupse pe Hopp prietenul seu, cu un glas molatec.

— Ce are a face? Eu sînt eu el ca și un frate, ne zicem: tu. Și să vezi ce băiat delicat, — și așa de bun prieten este el pentru mine, de nici la tatăl meu, dacă ar trăi — Dumnezeu să-l odihnească — n'aș ține așa de mult ca la el.

— E băiat tinăr? Întră femeia în vorbă, ștergîndu-și buzele cu servitul.

— E de 23 ani, răspunde Hopp. Dar' ce băiat!...

Ușa birtului se deschide, și cu gluga în cap, albit de fulgi de zăpadă, intră Pestișteanu.

— Ce mai faci, mîi Neamțule? fu vorba lui dintăiu.

Hopp cunoscîndu-i vocea, sări de pe scaun, și se repezi să-l iee de mână, spunîndu-i:

— Tocmai despre tine vorbiam cu dumnealor, și ti arătă pe tovarășii sei de masă.

— Despre mine? mă vei fi înjurat al dracului de Neamț, că-ți spun să bei mai puțin, răspunde el, și-și îndreptă privirea spre masa, unde stătuse „Neamțul” cu compania sa. Acolo — da peste două mutre zimbitoare de admirație, care stau să-l sorbă cu privirea.

— Doreanu a plecat deja? întreba el pe Hopp, întorcîndu-se earăși spre birtaș.

— Johann, se adresa pe nemțește către birtaș, prietenul seu cu barba și cu pîrul mare, roagă pe domnul să stee puțin cu noi, și să vină o „jumătate” de vin. Aș dori foarte mult să-ți fac cunoștința.

— A fost domnul Dorean, răspunde birtașul lui Pestiștean, dar' a plecat demult; acum sînt deja două cîsurii. Dar' stai puțin cu noi, urmă el, arătînd spre cei dela masă.

— Nu pot să stau, că am de lucru; am venit numai ca să caut pe Doreanu, pentru-că aveam cu el ceva.

— Vă rog, domnule, să nu vă supărați, ne faceți o mare plăcere să stați puțin cu noi aci, — să bem împreună un păhar de vin, se adresa lui Pestișteanu, ridicîndu-se în picioare, omul cu barba și cu pîrul mare.

— Stai puțin, se rugă de el și Hopp, care până aci nu-l lăsa de loc de mână. Uite Hubert, se adresa birtașul către omul cu barba și cu pîrul mare, dumnealui e domnul Pestișteanu, cel mai intim prieten al meu. Ți-l recomand.

— Da, sînt fericit, răspunde Hubert, am auzit vorbe foarte frumoase despre dumnea-voastră. Pofțiți, vă rog, și luați loc aici lângă mine.

Și Hubert începă să-l ajute la desbrăcatul paltonului, apoi trase un scaun lângă al seu, pofînd pe Pestișteanu să șază.

— Mersi, răspunde acesta, ștergîndu-și barbisonul și mustețile de zăpadă și de ghiață.

— Îți recomand și pe madam Franz, — domnul Pestișteanu, reluă birtașul serviciul de recomandațiune, așezîndu-se și el pe un scaun.

— Soția dumnevoastră? întrebă Pestișteanu pe Hubert, al cărui nume îl uitase deja...

— ... Da, răspunde acela, cam a silă.

— Sînt vesel de cunoștință, zise Pestiștean, ridicîndu-se, și peste masă dînd mîna cu cocoana, care se află în cealaltă parte; apoi se așeză earăși pe locul seu. La stînga lui se așeză birtașul.

Chelnerul sosise deja cu „jumătatea”; păharele se umplură, și Hubert închină: pentru fericita cunoștință. La rugarea lui Pestiștean, și „madam Franz” ciocnește cu bărbații, și gustă puțin vin.

— Am auzit de frumoasele d-voastre talente, încep să spună Hubert, după-ce au beat, plecîndu-se spre Pestiștean, mi-a spus Johann multe lucruri frumoase despre dumneavoastră...

— Bine, răspunde domol Pestiștean zîmbînd, Neamțul mă laudă fiindcă ti sînt prieten. Mîi Neamțule, se adresa el lui Hopp, tot îți mai trag chiulul mușterii? Când o să-ți faci odată frumoasa firmă plămuită de mine: „La Neamțul-Român”?

— Ha, ha, rise Hopp, și toți conmesenii. N'am parale!

— Bea și tu mai puțin, că de nu — te înjur.

— Și dacă mă 'njuri, și chiar și dacă m'ai bate, pe tine tot nu mă supăr, pentru-că știu ce inimă bună ai pentru mine!

— Asta 'ți-ar mai trebui, să îndrăznești să te superi, zise Pestișteanu ducînd păharul la gură. Cei doi tovarăși îl imitară, zicînd câte un: „Noroc!”

— Ștergarule, urmă Pestișteanu, punînd păharul gol pe masă, îți dau eu supărare!

— Eu nu sînt ștergar; tu umblă după aventuri, eu sînt înșurat, și sînt betrân deja...

— Nu mai umblă nici eu, zise Pestișteanu scîpătînd din glas, și lăsînd capul puțin în jos. Mi-am pus de gând să mă călugăresc, urmă el încet, ridicînd earăși privirea la linia ochilor. Mi-am pus de gând să mă călugăresc, zise el mai tare, zîmbînd ușor, și plimbîndu-și privirea pe la conmeseni.

— Tu călugăr? Ha, ha, rise cu poftă Hopp, care numai a doua-oră a înțeles ce spusese Pestișteanu, făcînd un semn de des-zicere cu mîna.

— „Zal”, se auzi din fundul restaurantului.

— „Vine”, răspunde Hopp, și-și părăsi societatea.

Hubert, care respira deja cam tare, și-și căuta mereu echilibrul capului, ajuns și el la vorbă, începă:

— Da, foarte frumos. Merg și eu cu d-ta. Haid' să mergem amîndoi la Sfîntul-Munte, să ne facem călugări.

Pestișteanu îl privi uimit, apoi aruncă ochii la „madam Franz”, și întălni figura ei surizînd. Nedumerit el se adresa lui Hubert:

— Cum?... și începă să-i părăndeze cu privirea pe amîndoi, întinzîndu-și înainte desfăcute mînilor, pe care până aci le ținea încrucișate.

— Da, să vezi, dragă domnule Pestiștean; eu sînt curelar, și am fost Neamț...

— Dar' cocoana d-tale? îl întrerupse nerăbdător Pestișteanu.

tățile nemaghiare frați de luptă firești pentru recăștigarea drepturilor lor naționale. Aceasta ar fi politica firească și sănătoasă a unui popor burghez și de țărani, pe când aceea ce o fac acum e o politică birocratică-aristocratică, nefirească și nesănătoasă.

Această judecată a lucrurilor s'ar pute privi în cercurile săsești ca o pețitorie, care însă n'are șanse de a fi ascultată. Spre a nu fi însă rău înțeles ținem a declara, că n'am avut alta în vedere decât a ne preciza lămurit și fără rezervă punctul nostru de vedere față cu politica urmată de conducătorii sași. Cu cât ne-am bucura de a-i vedea pe Sași în rindurile noastre de luptă, totuși trebuie să declarăm, că nu umblăm după nimeni, ne simțim destul de tari și gata de jertfe, spre a putea duce lupta pentru existența națională cu celelalte naționalități nemaghiare ale Ungariei.

Dacă însă roata sortii ar aduce pe Sași la recunoștința definitivă că serviciul lor de „paza graniței“ a fost de prisos, deoarece ce nu dela graniță amenință primăjia poporului săsesc și statul, ci dela centru, atunci să alarmeze păzitorul horgăitor dl Adolf Zay el însuși lumea cu vocea-i grozavă de stentor. Cei trei sprezece și cu comandanții lor vor sta singuri, ear' „nobleța inimii“ lor nu va mișca de loc pe Bánffy-pașa.

Alt-Österreich! „Allgemeine Zeitung“ din München (27 Februarie) publică o corespondență din Ungaria-sudică, în care se constată manifestațiunile simpatice ale naționalităților din incidentul morții Arhiduceului Albrecht.

Vorbind apoi în special de ale Sârbilor, corespondentul adaugă:

„Faptul, că naționalitățile nemaghiare au manifestat atât de cald pentru Arhiducele Albrecht, este o nouă dovadă că de mult ele își aduc aminte de acel timp, în care exista încă o Austrie unitară. În special Sârbii, puși sub actuala apăsare, doresc mult ceea „Veche-Austrie“, în care era loc și pentru „Voevodina sârbescă“.

O dorință unghurească. Ziarul „Budapesti Hirlap“ dela 28 Februarie își exprimă dorința, ca în locul Arhiduceului Albrecht să nu se mai numească nimeni mareșal și inspector general al oastei. Aceasta pentru-că e greu de găsit un demn urmaș al lui, ci să se instituească mai multe inspectoare..., la care să se numească și vre-un Ungur, — nu-i așa?

Coaliția în Austria se crede amenințată prin chestiunea gimnasiului slovean în Cilli.

Un mare ziar din München publică însă o corespondență liberală trimisă din Viena, în care se arată că însuși Monarchul ține azi mult ca sistemul coaliției să nu fie abandonat.

Prin urmare, votându-se gimnasiul din Cilli, liberalii germani nu se vor hotărî așa ușor, să voteze contra și să spargă coaliția.

— Nu e nevasta mea, dragă domnule Pestrițean; dar sântem foarte bine împreună, și — trăim ca frații.

— Cum, dumneata ai spus adineaori că 'ți-e nevastă?

— Da, am spus așa; așa span eu la toată lumea, și lumea toată așa ne socotește, — dar' nu-i adevărat. Să vezi d-ta, ascultă-mă.

Foarte intrigat, dar' și mai atent, Pestrițeanu încep să asculte spovedania lui Hubert.

— Eu, încep Hubert, am fost calfă în atelierul bărbatului dumneai (și arătă pe „madam Franz“), curelar, și de când a murit reșosatul...

— Dumnezeu să-l ierte, zise „madam Franz“, turnând pe jos puțin vin din pahar.

— Să-l ierte Dumnezeu, repetă Hubert, apoi urmă, dumneai n'a avut pe nimeni, și eu am împărțit cu dumneai pâinea ce o căștigam; și trăim ca frații, și numai împreună umblăm.

— Așa e, zise dînsa, e om foarte bun dumnealui.

— Și eu m'am botezat, urmă el, m'am făcut ortodox, și am fost la Înalt Prea Sfinția Sa. Uită, — și ridicând pălăria, un păr mare îi alunecă peste cap, ajungând până la umere. Și am și costum de călugăr, și potcap, și Înalt Preasfinția Sa ține foarte mult la mine. Mă duc câte-odată pe la Înalt Preasfinția Sa. Și dacă ne-am duce amândoi la Sfantul-Munte, ce bine am trăi noi...

Pe cât de mulțumit era Hubert, găsind un „prieteni“, căruia să-i împărtășească tainele

Montenegro, unde stăpânește „singurul amic fidel“ al răposatului Țar, este pus în discuție într'un chip sensational, de o broșură apărută în Belgrad. Autorul se numește Bazkovics. El povestește lucruri, în care nu se poate ști încă ce-i numai adevăr, ce adaus. Din aerul de exaltate ce-l are broșura ca cifre, ca descriere plastică rezultă, că autorul este un inițiat în afacerile ce le poartă. Broșura aceasta explică pentru-ce Milan a trebuit să persecute pe radicali. În unire cu prințul Danilo din Muntenegru, radicalii s'au conjurat în 1885 și 1893 să detronizeze casa lui Milan. Danilo era să fie proclamat rege al Sârbiei. Pasici era și el în acțiune împreună cu Danilo. „În cercurile radicale“, scrie „Presse“, „domnește natural o mare consternațiune din cauza detaliilor și a efectului lor“.

Broșura se va traduce în nemțește și franțuzește.

Dela Cluj.

28 Februarie 1895.

(Serată literară-musicală). Tinerimea universitară dă totdeauna signalul cel mai viu despre pulsațiunea puternică a vieții noastre naționale. Ea știe întotdeauna „să dea dovezi la lume“ că își cunoaște pe deplin chemarea și datorințele ei, că mereu e la culmea misiunii sale. Așa și de astă-dată a știut să satisfacă și celor mai exagerate așteptări, și a fost în stare să facă ca să se depărteze — încântați și cu cele mai frumoase suveniruri — toți aceia cari au luat parte la serata de aseară.

Eată pe scurt întreg decursul ei.

Mai înainte trebuie să amintesc însă, că chiar și localitatea „societății de lectură“ din loc de astă-dată 'și-a schimbat cu totul fața.

Pe tot parcursul coridorului — altă-dată foarte neglijat, și pe treptele tocite dela scara ce te conduce în etajul până la intrare — erau așternute covoare și erau așezați des unul lângă altul niște brăduțuți frumoși, ear' păreții învechiți și îngălbiniți jur împrejur asemenea erau ornați tot cu ramuri verzi de brazi proaspeți tăieți, ce te îmbătau cu mirosul lor atât de plăcut; dar' totodată neobișnuit pentru noi care trăim în aerul infect al acestui oraș.

Ne sălta inima de bucurie, și par'că eram transpuși într'oaltă lume, când treceam prin aceste alee de brazi.

Surprinderea mai mare îți era după-ce ajungeai în sala festivă, ea îți prezenta într'adevăr un aspect pitoresc dintre cele mai frumoase, și dimpreună cu toate celelalte chilii erau foarte pompos și cu mare artă decorată; ear' păreții erau ornați pretutindena cu „măndrul nostru tricolor“ și în fundul sălii deasemeni erau desfășurate două stindarde mari naționale, unul cu inscripțiunea: „Totul pentru națiune“, devisa fetelor române, ear' pe celalalt sta scrisă devisa tinerilor români:

„Decât vieță 'n robie
„Mai bine moarte cu bărbăție!“

La această serată s'au adunat aproape întreaga inteligență română din loc și foarte multă din giur, așa încât erau toate salele tescuite de pline cu doamne și domnișoare române elegante, frumoase și curajoase, ceea-ce au fost siliți să le recunoască

— în diferite rînduri chiar și Maghiari — inimicii nostri de moarte, apoi cu domni bătrâni, trecuți prin lupte grele, și cu tineri înfocați, plini de sacral foc al iubirii de neam și însetați de lupta cea mare și crâncenă a mântuirii și desrobirii poporului nostru. Precis la 6 ore seara s'a făcut începutul seratei.

Punctul 1 din programul bine ales și întocmit a fost:

„Vorbirea de deschidere“ a dlui Vasile Popu, Drd. phil. presidential societății — rostită cu mare însuflețire. Dl V. Popu a făcut pe scurt istoria revoluțiunii lui Horia, Cloșca și Crișan, dela a căror moarte falnică de martiri chiar azi s'a împlinit 110 de ani; arată însemnătatea serbării și momentuositatea zilei de azi, mai ales între stările actuale politice atât de sinistre pentru noi Români, când asemenea se precipitează — în temnițele otrăvitoare ale șovinismului maghiar — moartea falnică de martiri: la un număr foarte însemnat dintre bărbaii nostri inteligenți, cei mai de frunte, cei mai valoroși, și neînfrânți luptători pentru binele și cauza sfântă a poporului român. Toate acestea le spunea cu o voce atât de dulce, sonoră, și entuziasmată, și în termeni atât de elocuenți, încât storcea dela întreg auditorul — entuziasmat la culme — vii aprobări și aplauze frenetice; ba din ochii unora chiar și lacrimi de durere când se cugetau la trecutul și prezentul, și lacrimi de bucurie când se gândiau la viitorul strălucitor — al acestui popor vîguros, din sinul căruia a eșit și acest fiu brav.

Ca punctul al 2-lea, a urmat apoi corul tinerimii, foarte bine organizat și dirijat, care a cântat cu mare înduioșare și însuflețire imnul nostru național:

„Deșteaptă-te Române din somnul cel de moarte!“

Însuflețirea a ajuns însă la culme numai atunci, când a început corul să întoneze strofa: „Murim mai bine 'n luptă cu glorie deplină! Decât să fim sclavi earăși în vechiul nost' pământ!“

Ear' întreg publicul ascultător s'a sculat în picioare și au acompaniat încet corul, cântând cu toții dimpreună strofa aceasta și cele următoare.

Punctul al 3-lea a fost o declamare; dl Virgil Rațiu Drd. jur. a perorat cu mare artă poezia lui Vasile Alexandri: „Peneș Curcanul“, însuflețind asemenea în foarte mare măsură întreg auditorul, și secerând aplauze îndelungate și binemeritate.

Ca punctul culminant și fără îndoială cel mai încântător a urmat apoi al 4-lea, adevă un duet; gentilele domnișoare Viorica Mezei și Hortensia Istvánfi, acompaniate pe clariv de cunoscuta noastră artistă d-șoara Maria Popp, au cântat hora:

„Hai să dăm mână cu mână,
Cei cu inima română,
Să 'nvîrtim hora frăției
Pe pământul României.“

Aplauzele frenetice și urările de „să trăiască“ gândiai că n'o să mai aibă sfîrșit.

Al 5-lea punct a fost declamarea dlui Eugeniu Poruț, stud. phil., care a predat și interpretat atât de bine și frumos poezia: „Visul lui Ștefan-cel-mare“ de D. Bolintinean, încât a fost viu aplaudat din partea publicului

Acum, mâne dimineață trebuie să cumpăr altul. Fire-ar afurisit să fie...

— Tot de pagubă ești tu, zise Pestrițeanu.

— Așa e omul bun, zise Hubert, clătî-nând din cap.

— Mai dă o „jumătate“, „Neamțule“, la botul calului; s'o bem din picioare, zise Pestrițeanu, că e tîrziu.

Și încep să se îmbrace.

Hopp, mai vesel, porni după vin.

— Când o să mai avem fericirea, căci vă iubesc foarte mult, se adresă Hubert către Pestrițeanu, legănându-se sub greutatea capului.

— Să spui Neamțului, când ai plăcere, și el știe unde să mă caute.

— Mersi, mersi.

Vinul e adus; se bea în onoarea noii „prieteni“, apoi prietenii se îmbrăștie.

Singur pe stradă, în drumul său spre casă, cu capul înfundat în glugă, Pestrițeanu merge încet, fără să simțā asprimea gerului, căci — gândul lui era ocupat de Sonata Kreutzer ce descoperise:

Acesti oameni, se gândia el, maschează prin desfrânare viața lor ascetică.

Ce* mai mare parte din lume face contrarul: sub masca virtuții ascunde cea mai murdară corupțiune.

Care să aibă dreptate?
„Verrückte Welt!“

București.

Septimiu Sever Secula.

de mai multe-ori, ear' la fine cu un tunet de aplauze răsplătit.

Cu punctul al 6-lea din program ne-a delectat din nou, și ne-a însuflețit tot mai mult corul, cântând marșul național:

„Drum bun, drum bun, doba bate,
Drum bun bravi Români“ etc.

prin care a secerat asemenea aplauze foarte călduroase și urări multe de „să trăiască“.

În fine a luat apoi cuvîntul dl Drd. med. N. Sbarcea și printr'o vorbire de închidere „scurtă, dar' bine simțită și însuflețită“, a mulțumit în termeni cei mai călduroși gentilelor doamne și domnișoare în special, apoi în general întreg onoratalui public ascultător pentru binevoitorul și prea frumosul sprigin și concurs ce ni-l-a dat; asigurându-ne astfel un succes material și moral deplin.

Anume taxa de intrare a fost după plac, dar' participații s'au arătat și de astă-dată atât de mariminoși, încât numai după calculul prealabil ce s'a făcut și deja o sumă de bani foarte însemnată este asigurată la sporirea „fondului de ajutorare“ pentru studenții universitari vrednici, dar' lipsiți — din ori-ce cauză — de mijloacele materiale, ca să-și poată continua studiile.

Satisfăcuți pe deplin cu acest succes frumos, cu toții ne-am depărtat dela această serbare națională: cu acea convingere sufletească, că până când va avea națiunea română astfel de fii vrednici și fiice brave, are să se împlinească vorba poetului nostru nemuritor.

„Că Român sînt în putere,
Și Românii 'n veci nu pier!“

Saticu.

Lupta în comitate.

(Corespondență particulară a „Tribunei“.)

(Urmare și fino.)

Dr. D. Ciuta: Eu cred, că în fond e tot una și propunerea dlui Dr. G. Tripou, și a comisunii permanente, după declarația dlui comite suprem, că adevă: averea școlai comunale din B-Tiha nu se vinde. Numai motivele se deosebesc. Greșala, ce s'a comis în comisiunea permanentă e chiar aceea, că s'a pus mai mult temei pe motive, decât pe stilisarea propunerii.

Chiar pentru aceea, mai recomand spre primirea clară, propunerea dlui Dr. G. Tripou.

Comitele și vicecomitele stăruie să se primească propunerea mijlocitoare a vicecomitelui.

Dr. I. Csernatoni, inspector regesc școlar, zelos propagator al maghiarisării, membru ales în congregație din cercul Năsăudului, spriginește propunerea comisunii permanente, zicînd că nu e vorbă de vindere, numai de schimbare.

I. Dologa: Domnilor! Sînt silit a vă da câteva deslușiri în cauză. Școala comunală din Borgo-Tiha, ne costă pe noi până astăzi vre-o 7000 fl. fără nici un folos real. Nime în lume nu o cercetează. Cu toate acestea, cu sila ni-se ține pe cap, și ne amărăște ca un lucru neprețuit și forțat toate spiritele în comuna Borgo-Tiha. Ne ruinează vîzînd cu ochii. Aruncul comunal în 1890 pentru această școală a trecut peste 100% după darea directă! (Mirări în toate părțile!) Dacă era bunăvoință numai a ceea ce parte în favorul școlaii confessionale, precum a fost presiunea în favorul școlaii comunale, astăzi ar sta comuna cu mult mai înainte. Azi am avî școală și pe Turiacu, și ar fi cercetată, nu pustie!

Binevoii a sprigini propunerea dlui Dr. G. Tripou.

Dr. G. Tripou: Ca propunător am ultimul cuvînt. Ca întregire vă rog încă odată a sprigini propunerea mea, căci nu ar fi corect dela o congregație a primi o propunere echivocă (zweideutig), ca aceea a comisunii permanente.

Comitele: Nu-i echivocă.
Dr. G. Tripou: E chestie de interpretare. Ilustritatea Voastră ziceți, că înțeleptul propunerii comisunii nu e acela, ca să se vîndă școala. Ear' eu, și noi toți Români așa sîntem siliți a interpreta, că dacă comuna hotărăște, că nu vinde; ear' congregația ridică din valoare acest conclud: atunci indirecte am hotărît, că trebuie să se vîndă. Această interpretare o întărește și propunerea mijlocitoare a domnului vicecomite: că averea școlaii numai fără păgubire să se vîndă necondiționat etc. Adevă totuși să se vîndă. Noi dorim un conclud, care numai o interpretare permite.

Roagă congregațiunea a vota propunerea d-sale!

Președintele pune la vot:
Funcționarii, Jidanii și vre-o câțiva dintre Sași, între ei G. Budacker și D. Csallner votează contra propunerii (33) domnului Dr. G. Tripou. Ceialalți (31) votează pro. Astfel propunerea Românilor căzu cu 2 voturi după o luptă de 1/2 oră.

Gabius.

Spicuri din foile maghiare.

Un mare păcătos din Satul-Nou scrie în „Hazánk“ dela 28 Februarie o corespondență, în care vîrînd să desmintă corespondența din nrul dela 7/19 Februarie al „Tribunei“, afirmă cu o nesfrîntată rușinare, că da, amicul nostru Dr. Ștefan C. Pop a țînut o vorbire acolo, agitată contra patriei.

Ear' ca să dovedească găgăuților de cecitori maghiari că în adevăr, Dr. Ștefan C. Pop a agitat, citează din toastul lui următoarele:

„Acest cântec, această rugăciune mă îndeamnă să iau cuvîntul; cântecul, al cărui șîr dîntăiu zice: „Deșteaptă-te Române“, mă face să vă adresez câteva cuvinte“.

„Și poate închipul ori-și-cine ce a urmat apoi“, — exclamă păcătosul Czarina Szilárd (Rugăciunile botezului să nu te mai ocrotească, păcătosule Constantine Țarină!)...

Ungurii își și închipuesc că Dr. Pop al tradat cel puțin 95 la sută din „idee“ (de stat) și a vîndut cel puțin trei pătrimi din „patrie“.

De aceea îl înjură în cel mai înflorit stil kulturgyletist!

Cam ce caraghiosie trebuie să fie opera maghiară din Budapesta, ne putem face idee cetînd foile unghurești de azi, care spun, că Bianca Bianchini, „stălpul operei“ s'a despărțit de operă „luându-și rămas bun în limba germană“, căci unghureștii nu știe, deși a cântat în Budapesta zece ani. Cu această ocazie 'i-s'au făcut ovățiuni și lui Nikisch, directorul operei. Dirigentul Samuil Krass a țînut o vorbire nemțească.

Am vrea să știm ce este unghuresc la operă, căci prima cîntăreață nu e Unguroaică, dirigentul e Krauss, directorul general e Nikisch! care toți nu știu nici măcar o silabă unghurește!

CORESPONDENȚA

„TRIBUNEI“.

Bocșa-Montana, 26 Februarie.

(Institutul de credit și economii „Bocșana“.
— Producțiune teatrală „Irosz“). — Bal.) Duminecă în 24 Februarie n. c. s'a țînut în Bocșa-Montana, adunarea generală constituantă pentru înființarea institutului de credit și economii „Bocșana“, a cărei înființare s'a început încă în vara anului trecut. Acțiunile, 1000 la număr, de câte 50 fl., subscriindu-se în decursul timpului, s'a și putut face începutul pentru înființare în adunarea numită mai sus.

Fîind prezenți în adunare 83 acționari cu 293 acțiuni, care prezenta capitalul de 14.650 fl., dl protopresbiter Maxim Popoviciu, ca unul dintre inițiatorii înființării institutului, deschide adunarea prin o cuvîntare, în care a vorbit despre însemnătatea averii și a păstrării, întonînd, că banul este internațional și interconfesional; pe urmă propune a se alege pentru conducerea adunării un președinte, un notar și doi bărbai de încredere. Adunarea alege de președinte pe dl protopresbiter, de notar pe Ioan Marcu, învîțător, ear' de bărbai de încredere pe Alexandru Costean, neguțator și George Crăciun, notar comunal.

Se constată apoi, că sînt subscrise 1000 acțiuni și că rata primă este plătită de către 237 acționari, ear' 86 acționari sînt în restanță cu plătierea acestei rate.

Purcezîndu-se la dezbaterile proiectului de statute, elaborat de membrul fondator George Crăciun, acel proiect după o dezbaterie serioasă și după obținerea mai multor modificări principiale, se votează de către adunare.

De membrii în direcțiune pe primul period de 3 ani, după numărul acțiunilor subscrise și în consonanță cu statutele s'au putut și s'au și ales următorii: Maxim Popoviciu, protopresbiter, Petru Ieremia, preot, Alexandru Costean, neguțator și jude comunal, Dr. Petru Borlovan, medic, George Crăciun, notar comunal, Svetozar Staici, neguțator, Ioan Augustin, ferar, Serafim Jurca și Ioan Demetriu Pruneș, învîțători, Ioan Țeran, Daniil Auțilă și Toma Soare, măiestri; în comitetul de supraveghere: Dr. Aurel Oprea, avocat, Petru Milutinoviciu, notar comunal, George Nicolaeviciu și N. Babeș, neguțatori, Martin Țapu, învîțător.

Socoata membrilor inițiatori despre plătierea ratei prime și speșele avute până aci, compusă de Dr. George Crăciun, se aproabă, și membrilor inițiatori se votează absolutul.

Tot dl George Crăciun a făcut și conspectul general, despre acțiunile subscrise, din care scoate la iveală, că cele mai multe acțiuni sînt subscrise de către poporul agricol și industriaș, ear' cele mai puține de către biserică și și mai puține pentru școale; o singură comună are acțiun pentru școală.

La cetirea acestui conspect s'au auzi voci, care exprimau regretul, că puțină în

grijire s'a manifestat față de biserici și școale.

Presidentul încheie apoi adunarea, exprimând protopretorului cercul present și acțiunilor mulțumita cuvenită; ear' cei adunați s'au depărtat cu gândul: „D oamne ajută și s'e auzim de bine“.

Seara s'a produs piesa teatrală „Irozii“ de școlarii și școlărițele, 13 la număr, sub conducerea învățătorului Iosif Velcean din Reșița-montană. Producțiunea a succes pe deplin și mai cu seamă cântarea în duet acompaniată pe armoniu de cătră numitul învățător.

Dorim ca conducătorul producțiunii s'e-și afle satisfacție în rezultatul frumos al producțiunii ear' elevii școlaei sale și ai școlaelor civile din Reșița fala lor.

După producțiune care a ținut mai mult de 1 oră a urmat jocul, adică balul, care asemenea a succes în toată privința. Au încurs 148 fl. 85 cr., s'au spesat 112 fl. 87 cr., a rămas pe seama bisericii gr-ort. din Bocșamontană un venit curat de 35 fl. 98 cr.

În acest rezultat dublu, afle-și mângăierea domnii arangiatori, cărora le răsplătim munca cu recunoștința și lauda, ce o merită, credem că nu supărăm pe nimeni când ne exprimăm părerea generală, că cu altă ocaziune pentru arangiere astorle de producțiuni s'e nu se mai fixeze prețuri așa de mari ca cele din present, cu 2 fl., 50 cr., 1 fl., 50 cr., și 1 fl., căci mulți din cauza prețului au fost împedeceți de a lua parte.

În cazul de față, dacă nu era producțiunea și balul îndată după adunarea generală a casei de economii, și tot în același local, nu știm dacă s'ar fi putut ajunge cât de cât scopul material, pentru care sau ostent domnii arangiatori și au contribuit mulți.

Unul dintre cei de față.

Revista politică.

(Papa și antisemitii.) Antisemitismul în Austria se lățește atât de puternic, activitatea lui devine din zi în zi atât de hotărtoare, încât ovrimea și acele partide politice care tin, și chiar depind dela ea, cum este partidul liberal german din Austria, nu mai știu de care mijloace s'e se apuce pentru a paraliza curentul. Simt cu toții cum le scapă pământul de sub picioare; i-a cuprins spaima pe adoratorii vițelului de aur și codițele lor. Acum vre-o două luni antisemitii ținură în orașul Linz o adunare imponentă, care încă contribuî mult la întărirea și lățirea influenței lor. Acestei adunări îi trimise însuși Papa binecuvântarea sa telegrafică pe adresa prințului Alois Lichtenstein. Foile jidane strigau, că prințul a exoperat depeșa pe căi piezișe, și că Papa nici nu știa adevăratul scop al adunării. Văzând pericolul, ovrimea și susținătorii ei au pus pe guvernul cisleithan și în prima linie pe ministrul Plener, s'e roage pe episcopii din Austria de a interveni pe lângă Pontificele, ca s'e pronunțe în contra antisemitilor și mai ales s'e admonizeze clerul de jos cisleithan, s'e asculte în această privință de povețele și poruncile episcopilor. Prin legăturile în care se află în urma poziției lor, acești din urmă vin în atingere directă atât cu ovrimea cea bogată cât și cu spriginitorii ei creștini, așa încât adese-ori ei înșiși condamnă și dojenesc activitatea preoților în cauza antisemitismului.

Cedând apăsării guvernului coaliției, episcopii l-au trimis la Roma un memorandum în această privință pe arhiepiscopul din Praga, contele Schönborn și pe episcopul Bauer din Brünn. De patru-cinci zile foile jidane din Viena și Budapesta publică grozav de lungi depeși din Roma despre misiunea cardinalului Schönborn, și în fiecare zi știrile sună mai nefavorabile pentru ovrimea. Astăzi se poate spune hotărît deja, că acțiunea episcopilor a întimpinat înfrângere, arhiepiscopul din Praga deși e deja de o săptămână în Roma, nici n'a ajuns încă a preda Papei memorandumul. Și în Vatican sunt două curente, între cardinali și s'fetcnicii Pontificelui: una favorabilă misiunii episcopatului catolic, din Austria, alta nefavorabilă, mai bine zis, care sunt pentru sau contra acțiunii împotriva antisemitilor.

Cel ce a câștigat pe Papa în folosul antisemitilor este însuși secretarul de stat al Papei, cardinalul Rampolla, care are cea mai mare influență asupra Papei. În ziarul frunțas al cercurilor din Vatican a și apărut o notiță, care pune afară de ori-ce îndoaială ce rezultat va avea misiunea episcopatului. Se poate lua ca sigur, că va birui în această privință cardinalul Rampolla, ale cărui vederi s'e resumă în următoarele: mișcarea creștină-socialistă (antisemită) este o mișcare cu

caracter politic, asupra căreia biserica nu trebuie s'e-și exercite influența pe față.

Se poate prevedea, că antisemitismul din toată această misiune va eși biruitor și se va lăți încă și mai mult.

CRONICĂ

Sibiui, 1 Martie n.

Pentru scumpii întemnițați. Din comuna Mogoș în ziua de 3 Sfinți: „Vasile, Grigore și Ioan“ s'au distribuit 18 liturgii de prescuri la 18 biserici; ear' în ziua „Întimpinării Domnului“ s'au distribuit 10 liturgii, la care au contribuit următorii: Ioan Coșoc, Vasile Coșoc, Ioan Marian, Ioan Coșoc, Simeon Coșoc, Filip Bucur, Ilie Clamba, Simeon Hohoiu, Teodora Coșoc, Maria Polhac, Elena Polhac, Sofia Bogdan, Anisie Coșoc, Elena Coșoc, Maria Miclea, A. Barb, Maria Coșoc, Ana Toma, Teodora Hohoiu, Anastasia Cioca, Aftimie Birlea, Teodora Cristea, Ioana Negru, Sofia Mamaligă, Maria Negru, Maria Mamaligă.

Reprezentatiunea teatrală a diletanților români. Piesa „Bustul“, pe care vor juca-o Marți la 5 Martie n. diletanții români e tradusă de dl Iulian Popescu (Sibiui), Autorul piesei, literatul vienez Zell, a dat în chip gratuit și cu multă amabilitate concesiune pentru-ca piesa s'e fie reprezentată și de Români. Persoanele piesei sunt: Madame Michaud, mare proprietară (d-soara Leția Roșca), — Victoria, nepoata ei (d-soara Lucreția Popescu), — baron Marsal, tinăr rentier (dl Ermil Borcia), — Des Tournois, tinăr cavalier (dl Ioan Moța), — Daniel Perin, sculptor (dl I. Russu), — Risotto, ucenical sculptorului (d-soara Agnes Cristea), — Dominic, servitor, dl (Iariu Banciu) și Georgetta, servitoarea (d-soara Aurelia Henzel).

Reprezentatiunea teatrală va preceda un mic concert cu următorul program:

Nr. I. Blumen Orakel, de P. Mascagni; Seguidila, de G. Dima, cântate de d-soara Alexandrina Cunțan, acompaniată de d-soara Eugenia Simonescu.

Nr. II. Ruy Blas, de Mendelssohn, piesă în patru mâni, executată de d-soarele Eleonora Borcia și Eugenia Simonescu.

Nr. III. Mach auf, Bolero, de Des-sauer; Mugur, Mugurel, de G. Dima, cântate de d-soara Alexandrina Cunțan, acompaniată de d soara E. Simonescu.

Turburări sângeroase. Sub acest titlu „Erdélyi Híradó“ dela 28 Februarie scrie următoarele: „În comuna Bădin acum vreau s'e execute legea despre poliția de câmp și din acest motiv de vre-o câteva zile se fac sfăturile de lipsă în comuna respectivă. Poporul însă, sumuțat de cățiva agitatori fără suflet (Tot cântecul vechiu! Red. „Trib.“) s'a adunat în ceată mare și a protestat în contra noii legi. Împrăștierea paicnică a poporului a fost imposibilă. Dispoziția tumultului ce creștea mereu, a devenit tot mai amenințătoare și când cei doi gendarmi, care au fost trimiși pentru susținerea ordinii (sărmană ordine! Red.) au încercat s'e împrățieze poporul, a izbucnit revoltă. În câteva minute i-au atacat pe gendarmi și după o luptă vehementă i-au desarmat pe toți; ear' solgăbirul și vice-comitele au scăpat numai prin — fugă. Atunci proprietarii maghiari Gál Mór și Varga György au început s'e liniștească poporul, dar poporul atțat i-a atacat și pe acestia. A sosit imediat după aceste o companie de gendarmi ca s'e sofoace revolta. Poporul însă s'a înarmat cu ce a avut și i-a atacat și pe gendarmi, încât acestia au fost siliți s'e se refugieze dinaintea poporului revoltat. La acest stadiu al agitațiilor întreg poporul era în febră, și era evident, că dacă nu sosoșete ajutor momentan, agitația crește, și în satele vecine locuite numai de Români își găsește nutremânt imbelzugat (De ce? Red.). Pentru aceea imediat după aceste o companie de interne pentru miliție“. Atăta spune „Erdélyi Híradó“ fără nici un comentariu. Noi adaugem: ar fi bine dacă din ca-surile acestea, pe care incontestabil le repro-băm, deși le înțelegem pe deplin, — ar trage învățăturile necesare în rindul prim legislațiunea țerii, care numai interesele noastre nu le are în vedere, apoi autoritățile administrative și slugile acestora, gendarmii. Răbdarea poporului maltratată, are și ea margini, și când trece aceste margini — înceată, ear' atunci... cazul dela Bădin a arătat ce poate urma. Sulițele adese-ori sunt mijloace neputincioase în fața brațului revoltat.

„Despărț. XXVII. Cohalm al „Asociațiunii transilvane“ și-a ținut adunarea sa generală la 14 Februarie în Cața. Adunarea aceasta s'a ținut pentru anul 1894, căci cea de astă-vară a fost oprită de cătră organele politice, și abia acum s'a concesi-tarea ei. Adunarea a fost slab cercetată, ceea-ce se poate atribui și timpului ne favorabil, dar' apoi și indolenței și nepăsării ce la noi sânt la ordinea zilei. Prin absență s'au distins mai cu seamă învățătorii, căci din-te 20—30 căți sânt în cercul Cohalmului abia 4 au participat. Punct la 2 ore p. m. s'a deschis ședința în sala școlaei, care a fost îndesată de public din loc. Întreg poporul rom. din Cața cu păstorul în frunte a fost de față. Semn că poporul e însetat de cultură, aleargă după „păstorul“ lor, „căci îi cuoșe glasul“. Dl director al desp. Nicolau D. Mircea în cuvântul de deschidere a arătat fasa istorică a desvoltării poporului român de 47 ani; în nex cu aceasta a vorbit despre „Asociațiune“, ca primul focular și cel mai puternic mijloc al desvoltării poporului român. După aceasta s'a cetit raportul subcomitetu-

lui, prin actuarul A. Stroia și al cassarului, prin dl Clemente Raicu. Urmând la ordine constituirea subcomitetului, s'a aclamat tot cel vechiu. Înainte de încassarea taxelor, dl I. Brotea preot în Mateiaș a cetit o disertație foarte instructivă și potrivită pentru priceperea poporului. A arătat scopul „Asociațiunii“ și mijloacele ce ni-le ofere în schimb pentru neînsemnatele contribuiri ce-i dăm. A arătat lipsa clasei mijloce în raionul desp. nostru pe când la ceialalți conlocuitori ai noștri nu lipsește. La sfârșit îndeamnă poporul că s'e-și deee copiii la meserii, ba face o propunere în sensul acesta, care a fost primită cu vii aplause și luată la protocol. Imediat după aceasta s'a purces la încassarea taxelor. S'au încassat în total 59 fl. 45 cr., din această sumă 24 fl. a încurs dela poporul din Cața. Onoare lui! Dar onoare și laudă conducătorului acestui popor, dl Mircea care și-a știut crește un astfel de popor. Cu aceste s'a exhaustat programul oficios și la 4 ore s'a ridicat ședința, ear' dnii din „centru“ s'au urcat în trăsuri și „pe aceli drumul“. Cred că nu li-ar strica și nici li-ar ședea rău, când s'ar lăsa în vorbe cu poporul, căci doar' d-lor sânt pentru popor, ear' nu poporul pentru d-lor. X.

Hymen. Dl Dr. Aurel Ciatu, medic, s'a cununat cu d-soara Marie Freiin von Maréchal de l'etange în Viena. Felicitările noastre!

D-soara Valeria Dragoș din Riușor și Alexandru Simon, teolog absolvent, își anunță cununia lor celebrată la 21 Febr. în biserica gr. cat. din Riușor.

Mulțumită. Subscrisul și pe această cale îmi țiu de datorință a aduce cea mai adâncă și respectuoasă mulțumită, domnei Anna Filep născută Poruțiu, care din incidentul morții mult meritatului seu soț George cândva Filep a binevoit a-mi preda 12 fl., pentru provăderea cu cărți și alte recuizite, pe cei mai miseri școlari. Er.-Căvașiu la 23 Febr. 1895. Michail Ghiritti, cant. inv.

Posta redacțiunii.

Dlul N. S. inv., în H. In contra numitei corespondențe am publicat deja trei întimpinări, desmintind în toate trei afirmațiunile ei. Credem că veți consimți deei, ca întimpinarea ce ni-ați trimis și care tot numai acele lucrări le conține despre care a mai fost vorba, s'e nu fie publicată, ca s'e terminăm odată cu aceasta intrădevețir regretabilă chestie.

Dlul N. G. în Valea-Geogajului. Nu se poate ceti. Te rugăm s'e ni-o scrii încă odată, mai legibil. Așa cum a, nu o putem folosi.

SERVICIUL TELEGRAFIC

al „TRIBUNEI“.

Budapesta, 1 Martie n. Deputații eșiți din partidul independist au ținut ieri-seară o conferență, în care au hotărît a nu se mai reintoarce în clubul-matca și au lansat un manifest cătră națiune, în care se expun motivele eșirii lor.

Fracțiunea Eötvös s'a unit cu fracțiunea Jusch. La vorbirea pronunțată de cel din urmă cu această ocazie, Eötvös a zis, că situația politică de 17 ani n'a fost așa de clară ca acumă. Aceia care au stinginit progresul, nu mai sânt între noi; de acum înainte vom lucra în concordie; fără gânduri ascunse și vom aduce patriei servicii mari și importante.

Berlin, 1 Martie n. Mult se comentează aici împregiurarea, că împăratul reîntorcându-se acasă, s'a dus de-a dreptul dela gară la cancelarul Hohlenlohe, cu care a conferat timp de o oră.

Petersburg, 1 Martie n. Numirea prințului Lobanov-Rostovsky, fostul ambasador rusesc la Viena, la postul de ministru al afacerilor străine este sigură.

Roma, 1 Martie n. Fostul ministru-president Giolitti a declarat înaintea judeului de instrucție, că va fasiona numai înaintea tribunalului de stat.

Viena, 1 Martie n. Maiestatea Sa Împăratul a adresat ministrului de finanțe și administratorului suprem al Bosniei și Herțegovinei, o scrisoare autografă, în care zice că a luat cu bunăvoință la cunoștință împărțășirea doliului, manifestată de populația acestor două provincii ocupate cu ocaziunea morții Archiducelui Albrecht. Maiestatea Sa vede în manifestațiunile acestea nu numai un semn de dragoste cătră sine, ci și recunoștința pentru grijile ce Maiestatea Sa le-a purtat până acumă și le va purta și de acum înainte.

Bibliografie.

A apărut în editura „Librăriei Carol Müller“ (București):

„Studii de economie politică și finanțe“ de Nicolae Idieru, Doctor în drept și licențiat în filosofie. Prețul volumului (de 670 pag.) este 4 lei și 50 bani.

A apărut la „Institutul Tipografic“ T. Liviu Albini în Sibiu:

„Despre mandatele de plătire“. Explicarea legii despre mandatele de plătire (art. de lege XIX. din anul 1893) provădută cu formulare de dl Ioan Ivan, advocat în Mediaș. Se află de vânzare la Institutul Tipografic în Sibiu și la autor în Mediaș.

A apărut și se află de vânzare la Institutul Tipografic (Sibiu) „Un an de luptă“, de A. Vlăhuta, distinsul poet.

De același autor:

„Dan“, cel mai frumos roman din literatura noastră românească.

A eșit de sub tipar în editura librăriei Socecu & Comp. Ioan Neculcea, Letopisețul Țerii Moldovei, cu notițe lexicografice.

Economic.

Reuniunea de agricultură din Budapesta a arangiat ca de regulă și în anul acesta unele prelegeri, cari au fost cercetate bine. Între alții a vorbit și dl I. Șerban, un funcionar al domeniului din Hatzfeld (Zombolja) despre cultivarea cânepei. A amintit de situațiunea cea grea a economului, de praștirile cazute ale granelor etc. Recomandă pentru sporirea venitelor cultivarea cânepei pe pământuri unde se poate duce în deplinire.

Cultivarea cânepei ar îmbunătăți în multe părți soarta economului din cauză că ar produce mai mult venit. Ea se poate cultiva și dacă se va vinde numai în cotoare. Economul cel mai sărac o poate cultiva, deoarece investițiuni nu se cer. Vorbitorul arată tot ce e de făcut pentru cultivarea numitei plante, lucrarea pământului, gunoarea lui, sēmăntura. Apoi aseamănă venitul care s'ar pute produce și ajunge la rezultatul, că acesta ar fi cel puțin cu 22 fl. mei mare ca după arături cu grâne.

Arată, mai departe, că cânepa va da venitul cel mai mare dacă cultivătorul o va topi și frange însuși, referențază despre modalitățile cele mai apte ale topirii și frângerii și arată că industria aceasta economică dă după o socoteală cât de rigoroasă de 44—45 fl. pro jugăr.

Prețul mărfurilor.

Piața din Sibiu. Dela 1 Martie nou. Grâu frumos hect. fl. 5.10 până 5.70; grâu mestecat hect. fl. 4.20 până 4.80; sēcără hect. fl. 3.40 până 3.80; orz hect. 3.90 până 4.20; ovės hect. fl. 2.30 până 2.80; cucuruz hect. fl. 1.40 până 4.80; mălaiu hect. fl. 4.— până 4.50; cartofi hect. fl. 1.40 până 1.60; sēmăntă de cânepă hect. fl. 4.80 până 5.—; mazăre hect. fl. 6.— până 6.50; linte hect. 7.50 până 8.50; fasole hect. fl. 5.50 până 6.—; păsat de grâu 100 chilo fl. 13.— până 14.—; făină nr. 1 100 chilo fl. 13.—; făină nr. 2 100 chilo fl. 12.—; făină nr. 3 100 chilo fl. 10.—; slănină 100 chilo fl. 58.— până 60.—; unsoare de porc 100 chilo fl. 56.— până 58.—; sêu brut 100 chilo fl. 20.— până 22.—; sêu de lumini 100 chilo fl. 33.— până 34.—; lumini turnate de sêu 100 chilo fl. 38.— până 40.—; sâpun 100 chilo fl. 20.— până 30.—; fân 100 chilo fl. 1.80 până 2.—; cânepă 100 chilo fl. 35.— până 36.—; lemne de foc uscate metr. cubic fl. 3.— până 3.25; spirit p. 100 L. o/ fl. 55.— până 58.—; carne de viț chilo 50 până 60 cr.; carne de vițel chilo 40 până 50 cr.; carnea de porc chilo 46 până 50 cr.; carnea de oaie chilo — până — cr.; ouă 10 cu 25 până 28 cr.

Călindarul zilei.

18 Februarie (2 Martie) 1895.

Iulian: Păr. Leon. Papa. Gregorian: Simpliciu. Soarele: răsare 6.53 apune 5.36 m.

Buletin meteorologic.

Sibiui, 28 Februarie n. 12 ore dimineața.

Table with 4 columns: Presiunea atmosferică în mm., Temperatura după Celsius, Maximul și minimul de temperatură, Direcția și vântul.

Din țeară 27 Februarie n. 7 ore dimineața.

Table with 4 columns: Stațiunile, Presiunea atmosferică în mm., Temperatura Celsius, Vântul (direcția și tăria).

Bursa de mărfuri din Budapesta dela 26 Feb. n. 1895.

Table with 4 columns: Săminte, Calitatea per Hect., Prețul per 100 chilogr., and sub-columns for delat and până.

Cursul pieții din Sibiu.

Din 28 Februarie n. 1895.

Table with 2 columns: Hărție-monetă română, Cump. 9.72 vënd. 9.76.

Bursa din Budapesta.

Din 25 Februarie n. 1895.

Table with 2 columns: Renta de aur ung. 6%, de aur ung. 4%, etc.

Bursa de Viena.

Din 25 Februarie n. 1895.

Table with 2 columns: Renta de aur ung. 6%, de aur ung. 4%, etc.

Bursa de București.

Table with 2 columns: Din 1 Feb. v. — 4 ore p. m., Cassa, Renta rom. per 1875 5%, etc.

Pentru redacție și editură responsabil: Ioan Ciontea. Proprietar: T. Liviu Albini.

„BISTRITANA“, INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII ÎN BISTRITĂ.

ÎNCHEIEREA SOCOTELILOR

cu 31 Decembrie 1894 a institutului de credit și economii „Bistrițana“ în Bistrița.

Contul bilanțului:

Table with columns for Active and Pasive, listing various financial items and their values.

Contul profitului și pierderilor:

Table with columns for Debit and Credit, detailing income and expenses.

Bistrița, în 31 Decembrie 1894.

Alexandru Silași m. p., president. Mihailă Mihailaș m. p., director executiv.

Stefan Poruțiu m. p., cassar. Nicolae Roman m. p., comptabil.

Subsemnatul comitet examinând conturile prezente le-am aflat în deplină regulă.

Bistrița, în 25 Februarie 1895.

Pamfilu Grapini. Anhidim Candale. Iosif Lissai.

Salon de pianuri și atelier de reparaturi

F. A. KAUFFMANN,

Piața mică nr. 13. Sibiu, Piața mică nr. 13.

Măritu-mi depositul meu de pianuri și armonii încât se pot „satisface toate așteptările publicului mare“...

Tinerilor și bătrânilor

li-se recomandă spre studiere scrierea consilierului în medicină apărută în edițiune nouă și augmentată

Sistemul nervos

și sexual turburat

precum și vindecarea radicală a acestuia. Se trimite sub plic pentru 60 cruceri în marce postale.

Eduard Bendt, Braunschweig.

Hârtie de scrisori cu inscripția

„Totul pentru Națiune!“

lozincă sublimă a Fetelor Române efectuează Librăria „Institutului Tipografic“ în ori-ce mărime de hârtie, cu diferite arabescuri, în cutii sau fără cutii.

Legea veterinară.

Atât primăriile comunale, cât și fiecare econom au trebuință să cunoască legea numită veterinară. Dl Tormay Béla, secretar de stat în ministerul de agricultură, a scos la lumină o explicare populară a legii amintite.

Învețatorul Munteanu

împărtășește economilor cele mai de lipsă cunoștințe

LEGEA VETERINARĂ

și BOALELE CONTAGIOASE

stând cu dîșii la sfat în lungile seri ale iernii.

De Tormay Béla.

(134 pag. mari.)

Cartea costă 30 cr. (cu porto postal 35 cr.) și se poate cumpăra dela

Institutul Tipografic în Sibiu.

PICĂTURI DE STOMAC MARIA-ZELL.

de un efect excelent la morburii de stomac, un medicament indispensabil de casă și popular demult cunoscut la

lipsă de apetit, slăbirea stomacului, răsuflare a miros greu, blesare, rigăeală acută, colică, arsuri în gît, producere peste măsură de flegmă, gâlbănare, greață și vomare, cărcei de stomac, scaun tare și cenșificațiune.

Și la dureri de cap, încărcarea peste măsură a stomacului cu mîncări și beuturi, la limbrici, morburii de ficat și hămorrhoidale un remediu vindecător probat.

La morburile numite, picăturile de stomac Maria-Zell s'au dovedit de mulți ani ca cele mai bune, ceea-ce confirmă sute de atestate. Prețul unei sticle dimpreună cu îndrumarea cum să se folosească 40 cr., sticlă dublă 70 cr.

Acastă fașie e provăzută și cu iscălitura mea. [28/5] 12-28 Picăturile de stomac Maria-Zell veritabile se află în Sibiu: Farmacia K. Müller, farmacia Aug. Teutsch; Făgăraș: farmacia Pildner; Sighișoara: farmacia F. Folbert, farmacia I. H. Weber; Mercurea: farmacia Alb. Zink; Cohalm: farm. erez. S. Nagelschmidt; Sebeșul-săsesc: farm. I. C. Reinhardt.

Înștiințare.

Domnii membri ai societății de împrumut și păstrare „AURORA“ sînt invitați a participa la

a XXI-a adunare generală

care va avè loc Duminecă, în 24 Martie 1895 la 10 oare a. m. în sala școalei fundatiionale populare superioare din Năsăud.

Pentru cazul când această adunare nu s'ar pute finè din lipsa voturilor recerute, prin aceasta se convoacă totodată a doua adunare, care va avè loc în 7 Aprilie 1895 la oara și locul fixat, în care vor aduce hotăriri valabile membrii prezenți.

Ordinea zilei:

[840] 3-3

- 1. Raportul direcțiunii și al comisiunii cenzurătoare. 2. Statorirea bilanțului pe anul 1894, distribuirea profitului și darea absolutului pentru anul de gestiune expirat. 3. Alegerea alor 2 membri în consiliul administrativ. 4. Alegerea comisiunii cenzurătoare. 5. Propunerile consiliului administrativ și eventual alte propuneri insinuate în sensul statutelor.

Năsăud, 23 Februarie 1895.

Dirrecțiunea.

„Cumpără dela faur, nu dela cârpaciul!“

zice un proverb vechiu.

Aceasta cu drept cuvînt pot a o referi la stabilimentul meu, căci numai un astfel de mare comerț, cum e al meu, are mari cantități de mărfuri pe comptant și alte avantaje, spese ieftine, care în fine sînt în favorul cumpărătorului.

Mostre minunate se trimit la mușterii privați gratis și franco. Cărți și mostre, ca cum n'au mai fost până acum, pentru croitorii se trimit nefrancați.

Stofe pentru haine.

Peruvian și Dosking pentru înaltul cler, stofe după prescripțiunile regulamentului pentru uniformele funcționarilor c. r. și pentru veterani, pompieri, gimnastici, livrele, loden, stofe pentru billard, trăsuri, mese de joc impenetrabile, pentru jachete de vînători, stofe de spălat, pleduri de călătorie dela fl. 4 până la 14 fl. etc.

Accesorii pentru croitorii (precum căpșeală de mîncei, nasturi, ace, ață etc.) Mărfuri de lână, curată, trainice, bune, nu ca sdrînte ieftine, care nu fac nici căt prețul pentru croitor, recomandă

Joh. Stikarofsky,

Brünn (Manchesterul Austriei).

Fabrica cea mai mare de stofe în valoare de 1/2 milion florini.

Trimitte numai cu rambursă.

Păziți! Agenți și hausireri au obiceiul a vinde proastele lor de mărfuri sub numirea de Marfa Stikarofsky. Pentru a preîntîmpina rătăcirea onor. public, aduc la cunoștință, că la acest soi de oameni eu nu vînd mărfă cu nici o condiție.

Institutul Tipografic în Sibiu

Strada Măcelarilor Nr. 21.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

- 1. Pădureanca. Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani. 2. Fata Stolerului de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani. 3. Ce n'a fost și nu va fi. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani. 4. Pipăruș Pătru. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani. 5. Păcală și tîndală. Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani. 6. Jucării și jocuri de copii. De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani. 7. Teiu legănat. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani. 8. Colăcărutul. Obiceiurile țeranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani. 9. Flica a nouă mame. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani. 10. Povestea lui Ignat. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani. 11. Sfântul Nicolae. De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani. 12. Înderătnicul. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani. 13. Blăstēm de mamă. Legendă populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani. 14. Bunica de Bojena Némcová, tradusă din limba boemă de Prof. Dr. Urban Iarník. Un exemplar cu prețul redus dela 1 fl. sau 3 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani. 15. Vlad și Catrina. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani. 16. Din bătrâni. Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frēmētări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani. 17. Pe pămēntul Turcului de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani. 18. Căldăruga cu trei picioare. Poveste franțoească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani. 19. Genușoța. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani. 20. Un pețitor înderătnic. Novela de Björnstjerne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani. 21. Prietenul meu Vēntură-Țeară. Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani. 22. Scăpăratoarea. Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani. 23. Fata Craiului din cetini. De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani. 24. Strigoaica. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani. 25. Draga mamei. Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani. 26. Taina unei vieți. De Björnstjerne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani. 27. Vecinii. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani. 28. Păcală în satul lui. Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani. 29. Sgărōitul. Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani. 30. Lumea proștilor. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani. 31. Nusciul-împerat. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani. 32. Dina-împărăteasă și peana ei aleasă. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani. 33. Fulger. Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani. 34. Spice de aur. Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani. 35. Un idil în Roșeni. Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani. 36. Baba iadului. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani. 37. Princesa fermecată. Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani. 38. Dina mărgărelelor. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani. 39. Doi copii. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani. 40. O partidă în patru. De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani. 41. Posacul bun de inimă. Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarea Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani. 42. Croitorul și cei trei feciori. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani. 43. Mica Fadetă. De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani. 44. Eusalin pēourarul. Poveste de Nicolae Trimbițoiu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani. 45. Roma învinsă. Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiali. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani. 46. Clara Milici. Novela de I. Turghenev. Traducere din limba rusă de Enea Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 90 b. O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot vëndătorilor, se dă rabatul cuvenit.